

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2016/6

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2016 - 6

Zaaknummer: 16/1737/GA Datum uitspraak: 25 augustus 2016	Dbt; Ontvankelijkheid materieel	Klager is gedegradeerd omdat hij wordt vervolgd voor het in detentie plegen van een misdrijf. Het is aan de rechter om te bepalen of sprake is van een beslissing als bedoeld in artikel 60 Pbw. Directeur heeft beslissing tot degradatie genomen. Klager alsnog ontvankelijk. Geen ruimte voor belangenafweging, slechts voor beoordeling of klager wordt vervolgd. Zulks is onweersproken het geval. Beklag ongegrond.	Blz. 11
Zaaknummer: 15/3051/GA Datum uitspraak: 17 augustus 2016	Telefoon; Tegemoetkoming financieel	De telefooncel die klager gebruikt is gehorig. Anderen, die zich in de belendende telefooncel bevinden, kunnen het gesprek goed volgen. Privacy onvoldoende gewaarborgd. Beroep van klager gegrond. Tegemoetkoming € 25,=.	Blz. 12
Zaaknummer: 16/1901/GA Datum uitspraak: 11 augustus	Post	Een notaris dient te worden aangemerkt als een rechtsbijstandverlener in de zin van artikel 37, eerste lid, onder i. van de Pbw. Klagers post afkomstig van een notaris had slechts in klagers aanwezigheid geopend mogen worden. Beroep directeur ongegrond.	Blz. 13

<p>Zaaknummer: 16/2179/GA Datum uitspraak: 10 augustus 2016</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Uit de stukken van de niet bij de behandeling betrokken psychiater blijkt niet dat deze heeft geadviseerd tot toepassing van a-dwangbehandeling. Onvoldoende gebleken van een zorgvuldige voorbereiding. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 14</p>
<p>Zaaknummer: 16/1688/GA Datum uitspraak: 9 augustus 2016</p>	<p>Bezoek</p>	<p>Geen onderzoek verricht naar aangetroffen pillen in jaszak van klagers bezoekster na aanslaan drugshond. Zonder test niet met voldoende zekerheid gebleken dat het om drugs ging. Ontzegging toegang tot inrichting aan bezoekster gedurende drie maanden onredelijk. Beroep en beklag gegrond, geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 16/0357/GA Datum uitspraak: 2 augustus 2016</p>	<p>Urineonderzoek; Disciplinaire straffen aanleiding</p>	<p>Klager had bij een urinecontrole een creatininegehalte lager dan 2,0 mmol/l en is een disciplinaire straf opgelegd wegens fraude. Dit is conform vaste jurisprudentie van de beroepscommissie zoals ook is vermeld in de voetnoot bij het Interpretatie en handelingskader DOB. Vermelding van sanctie wegens poging fraude lijkt een misslag. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 16</p>

<p>Zaaknummer: 16/0355/GA Datum uitspraak: 29 juli 2016</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Nu klager toestemming weigert te geven voor afgifte van het behandelplan aan de beroepscommissie maar uit de overige in het geding gebrachte stukken voldoende kan worden vastgesteld dat is voldaan aan de vereisten voor toepassing van dwangmedicatie, hoeft het ontbreken van het behandelplan niet tot een gegrondverklaring te leiden. Voldoende aanleiding om over te gaan tot dwangmedicatie. Beroep daarom ongegrond. De beroepscommissie merkt nog op dat het wenselijk is dat de tweede beoordeelend psychiater niet werkzaam is in het PPC waar de gedetineerde verblijft.</p>	<p>Blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 15/4173/GA en 16/0484/GA Datum uitspraak: 15 juli 2016</p>	<p>Geestelijke verzorging; Bezoek</p>	<p>Geestelijk verzorgers die niet aan de inrichting verbonden zijn hebben niet vrijelijk toegang tot de inrichting maar zijn aangewezen op de reguliere bezoeksregeling. Het bezoek vindt daarom onder toezicht plaats. De orde waartoe klager behoort heeft overigens geen ANBI-status (meer). Het gebruik van BZT met dit doel staat op gespannen voet met het bepaalde in huisregels omtrent BZT. Er is geen strijd met enige regeling. Ook is discriminatie niet aan de orde. Beide beroepen zijn daarom ongegrond.</p>	<p>Blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 16/0799/GA Datum uitspraak: 13 juli 2016</p>	<p>DBT; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur heeft besloten klager niet te promoveren. Geen schriftelijke beslissing overgelegd. Niet gebleken van een inzichtelijke belangenafweging waarbij het rode gedrag van klager is afgewogen tegen het structurele, waaronder groene, gedrag van klager. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 30,=.</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 15/3875/GA Datum uitspraak: 24 juni 2016</p>	<p>Onderzoek aan lichaam en kleding; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Art. 29 Pbw geeft de wettelijke basis voor het visiteren bij binnenkomst en verlaten van de inrichting en de bij wet voorziene inbreuk als bedoeld in art. 8 van het EVRM. De inbreuk is noodzakelijk gelet op het feit dat ontvluchting uit de TA tot grote maatschappelijk onrust zou kunnen leiden. Het beroep op Milka vs. Polen gaat niet op. De inbreuk wordt proportioneel geacht nu alleen bij vertrek en terugkeer uit de inrichting wordt gevisiteerd. Daarom geen strijd met art. 8 EVRM. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>Blz. 24</p>
<p>Zaaknummer: 16/2749/SGA Datum uitspraak: 10 augustus 2016</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; DBT; Schorsing procedureel</p>	<p>Voldoende aannemelijk dat verzoeker heeft geprobeerd winkelgoederen zonder betaling te verkrijgen. Disciplinaire straf alsmede verzoekers degradatie niet onredelijk. Laatstgenoemde beslissing voldoet aan alle daaraan te stellen formele en materiële eisen. Afwijzing verzoek.</p>	<p>Blz. 26</p>

<p>Zaaknummer: 16/1591/GB</p> <p>Datum uitspraak: 1 augustus 2016</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Afwijzing verzoek plaatsing van transgender in b.b.i. op grond dat weinig privacy kan worden geboden i.v.m. gezamenlijke douche- en toiletruimte is onvoldoende onderbouwd. Niet gebleken dat alternatieven voor gezamenlijk gebruik van bedoelde ruimte zijn onderzocht. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 27</p>
<p>Zaaknummer: 16/1015/GM</p> <p>Datum uitspraak: 7 juli 2016</p>	<p>Medische verzorging medicatieverstrekking; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Vast staat dat klager bij zijn overdracht naar PBC een te lage dosering Ritalin door inrichtingsarts kreeg voorgeschreven waardoor PBC van foutieve informatie is uitgegaan. Handelen inrichtingsarts onzorgvuldig. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 30,=.</p>	<p>Blz. 28</p>
<p>Zaaknummer: 16/0991/GM</p> <p>Datum uitspraak: 7 juli 2016</p>	<p>Medische verzorging medicatieverstrekking; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Inrichtingsarts erkent fout rondom te lage dosering quetiapine gedurende 5 dagen. Controle op de levering door de apotheek en de verstrekking aan klager had beter geborgd moeten worden. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 10,=.</p>	<p>Blz. 29</p>
<p>Zaaknummer: 16/1099/GM</p> <p>Datum uitspraak: 7 juli 2016</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Vast staat dat klager een uur voor aanvang van geplande punctie van de prostaat in het ziekenhuis geen antibiotica van medische dienst verstrekt heeft gekregen. Al ingezette ingreep moest daarom worden beëindigd. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 30</p>

<p>Zaaknummer: 16/1880/GV Datum uitspraak: 20 juli 2016</p>	<p>Verlof algemeen</p>	<p>Gelet op de afstand tussen het verlofadres en de woonadressen van de slachtoffers, is sprake van reëel risico op ongewenste slachtofferconfrontatie. Uit e-mail van de reclassering volgt dat bij een locatieverbod (met elektronisch toezicht) een straal van minimaal vijf kilometer rondom de woonadressen van de slachtoffers wordt gehanteerd. Dit betekent eveneens dat het verlofadres zich op minimaal vijf kilometer afstand moet bevinden van het adres van de slachtoffers. Gelet hierop kan risico niet worden ondervangen met locatiegebod. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 30</p>
<p>Zaaknummer: 16/1897/GV Datum uitspraak: 12 juli 2016</p>	<p>Verlof strafonderbreking; Motiveringsbeginsel</p>	<p>Onvoldoende gemotiveerd waarom het belang van slachtoffers aan strafonderbreking o.g.v. art. 40a in de weg staat nu de strafonderbreking pas ingaat op het moment dat klager Nederland verlaat. Ook onvoldoende gemotiveerd waarom sprake zou zijn van gevaar voor de openbare orde of het plegen van strafbare feiten dan wel maatschappelijke onrust. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.</p>	<p>Blz. 32</p>

<p>Zaaknummer: 16/1513/TA</p> <p>Datum uitspraak: 23 augustus 2016</p>	<p>Schade; Vervoer; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Niet aannemelijk dat ontvangende inrichting voor ontvangst heeft getekend. Enkele feit dat deze inrichting klager een terug te betalen voorschot heeft gegeven voor tijdens transport ontstane schade aan zijn spullen, betekent niet dat die inrichting aansprakelijkheid heeft erkend. Verzendende inrichting is aansprakelijk. Beroep gegrond, geen tegemoetkoming, opdracht verzendende inrichting ervoor te zorgen dat situatie wordt opgelost.</p>	<p>Blz. 34</p>
<p>Zaaknummer: 16/1530/TA</p> <p>Datum uitspraak: 25 juli 2016</p>	<p>Bezoek; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Het niet op bezoek mogen komen van klagers zus en partner op de tijdstippen waarop klager dit wenste, zijn voor beklag vatbare beslissingen. Geen sprake van schending van recht op bezoek, beroep ongegrond, bevestiging uitspraak beklagrecht met wijziging van gronden.</p>	<p>Blz. 35</p>
<p>Zaaknummer: 16/0756/TA en 16/0772/TA</p> <p>Datum uitspraak: 14 juli 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Ontvankelijkheid materieel; Telefoon</p>	<p>a Beslissing niet mogen bellen met broer omdat opgegeven telefoonnummer niet geverifieerd kon worden is niet onredelijk. c Niet screenen en op netwerklust plaatsen van bepaald persoon onredelijk omdat inrichting geen contact met die persoon zelf heeft opgenomen. d Niet voldoen aan klagers verzoek telefoonnummer van gescreend persoon te verifiëren is niet gemotiveerde beslissing die onredelijk is. Klager ontvankelijk in klachten, a ongegrond, c en d gegrond en wat betreft d opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 36</p>

<p>Zaaknummer: 16/0874/TA</p> <p>Datum uitspraak: 29 juni 2016</p>	<p>Telefoon; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Klager kon alleen in beluimte met deur op kier of telefoon in keuken bellen met zijn moeder. Onvoldoende privacy. Beroep gegrond, beklag alsnog gegrond. Geen tegemoetkoming. Alleen bellen door tussenkomst personeel niet vatbaar voor beklag; in zoverre alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>Blz. 39</p>
<p>Zaaknummer: 16/1723/JA</p> <p>Datum uitspraak: 25 juli 2016</p>	<p>Verlof ; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Enkel incidenteel verlof onder voorwaarden is beperking van verlof en vatbaar voor beklag en niet onredelijk. Klager is recent verlofafspraak niet nagekomen, verlofstatus hierdoor bevroren, ernstige impasse in behandeling. Beroep ongegrond, bevestigt uitspraak beklagrecht deels wijziging en aanvulling gronden.</p>	<p>Blz. 41</p>

<p>Zaaknummer: 15/4343/JA en 16/0969/JA</p> <p>Datum uitspraak: 30 juni 2016</p>	<p>Mededelingsplicht; Voorwerpen op cel; Ontvankelijkheid materieel; Informatieplicht ; Bewegingsvrijheid binnen de inrichting; Telefoon; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Telefoon in beslag en in bewaring genomen. Geen ontvangstbevestiging afgegeven, beroep in zoverre gegrond. Bjj stelt niet eis dat jeugdige eigenaar is van in beslag genomen zaak. Opdracht aan directeur om telefoon over te dragen aan huidige inrichting van verblijf. Geen tegemoetkoming. Beslissing tot tijdelijke overplaatsing is beslissing van directeur en niet van selectiefunctionaris. Geen beschikking uitgereikt. Klager ontvankelijk, beklag gegrond, tegemoetkoming € 10,=. In mededeling beslissing uitsluiting van activiteiten is niet aangegeven of sprake is van een ordemaatregel of disciplinaire straf. Beklag gegrond, tegemoetkoming € 10,=. Beslissing verlenging kamerprogramma niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 42</p>
--	---	--	----------------

Zaaknummer:

16/1737/GA

Datum uitspraak:

25 augustus 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen, J..
Vries, P. de (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de
penitentiare inrichting (p.i.) Groot
Alphen

Trefwoorden:

Dbt; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en
overplaatsing van gedetineerden art. 1e
aanhef en onder b

Samenvatting

Klager is gedegradeerd omdat hij wordt
vervolgd voor het in detentie plegen van
een misdrijf. Het is aan de rechter om te
bepalen of sprake is van een beslissing
als bedoeld in artikel 60 Pbw. Directeur
heeft beslissing tot degradatie genomen.
Klager alsnog ontvankelijk. Geen ruimte
voor belangenafweging, slechts voor
beoordeling of klager wordt vervolgd.
Zulks is onweersproken het geval.
Beklag ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop
dat klager kan worden ontvangen
in het beroep, nu klagers raadsman
desgevraagd op 3 juli 2016 de gronden

voor het beroep heeft ingediend.

Op 5 april 2016 is klager gedegradeerd
op grond van artikel 1e, aanhef en onder
b. van de Regeling. Hierin is bepaald
dat gedetineerden die vervolgd worden
voor het in detentie plegen dan wel
medeplegen van misdrijven uitgesloten
zijn van promotie of het plusprogramma.

In de Memorie van Toelichting bij de
Regeling is ten aanzien van voornoemde
wettelijke bepaling vermeld dat tegen
de mededeling van de directeur tot
terugplaatsing geen beroep openstaat.
De beroepscommissie overweegt
evenwel dat het aan de rechter is
om te bepalen of sprake is van een
beslissing als bedoeld in artikel 60
van de Pbw, waartegen beklag kan
worden ingesteld. Bovendien heeft de
directeur in het onderhavige geval op
5 april 2016 de beslissing genomen
om klager te degraderen. Gelet hierop
zal de beroepscommissie klager alsnog
ontvangen in zijn beklag en zal zij
de uitspraak van de beklagrechtter
vernietigen.

Gelet op het bepaalde in artikel 1e,
aanhef en onder b. van de Regeling
is in casu geen ruimte voor een
belangenafweging door de directeur,
maar dient slechts te worden beoordeeld
of klager wordt vervolgd voor het in
detentie plegen dan wel medeplegen
van een misdrijf. Zulks is onweersproken
het geval. De beroepscommissie zal het
beklag dan ook ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

15/3051/GA

Datum uitspraak:

17 augustus 2016

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Bartelds, mr. J.I.M.W.
Bruggeman, drs. F.M.J.
Boerhof, mr. R. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechter bij de p.i. Vught

Trefwoorden:

Telefoon; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 37, 39

Samenvatting

De telefooncel die klager gebruikt is gehorig. Anderen, die zich in de belendende telefooncel bevinden, kunnen het gesprek goed volgen. Privacy onvoldoende gewaarborgd. Beroep van klager gegrond. Tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft het beroep gericht tegen het niet teruggeven van inbeslaggenomen kantoorartikelen (VU 2015/1032) ter zitting van 19 februari 2016 ingetrokken. De beroepscommissie beschouwt ook het beroep gericht tegen de afmeting van het bureaublad in de telefooncel (VU 2015/1033) als ingetrokken. In beroep is daarom alleen aan de orde de ongegrondverklaring van het beklag betreffende de schending van klagers recht op privacy tijdens het

telefoneren (VU 2015/1036).

Op grond van artikel 39, eerste lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht ten minste eenmaal per week op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen met behulp van een daartoe aangewezen toestel gedurende tien minuten een of meer telefoongesprekken te voeren met personen buiten de inrichting. Op grond van artikel 39, vierde lid, van de Pbw wordt de gedetineerde in staat gesteld met de in artikel 37, eerste lid, genoemde personen en instanties telefonisch contact te hebben, indien hiervoor de noodzaak en de gelegenheid bestaat. De directeur dient er voor te zorgen dat gedetineerden van het recht om te telefoneren gebruik kunnen maken, op een wijze waarbij hun recht op privacy - zoveel als redelijkerwijs mogelijk - wordt gewaarborgd.

Uit eigen bevindingen van de beroepscommissie is gebleken dat de telefooncel die klager gebruikt ook na het treffen van bouwkundige maatregelen gehorig is en dat anderen, die zich in de belendende telefooncel bevinden, het gesprek goed kunnen volgen. Onweersproken staat vast dat het niet mogelijk is gebleken om een regeling te treffen waarbij beide telefooncellen niet gelijktijdig worden gebruikt. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de privacy tijdens het telefoneren onvoldoende is gewaarborgd. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming en zal deze vaststellen op € 25,=.

Ten overvloede merkt de beroepscommissie op dat zij kennis heeft genomen van de toezegging van de directeur dat naar een oplossing wordt gezocht om de privacy tijdens het telefoneren te waarborgen.

Zaaknummer:

16/1901/GA

Datum uitspraak:

11 augustus 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Rutten, mr. M.A.G.
Schagen, J.
Vries, P. de (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechter bij de p.i. Vught

Trefwoorden:

Post

Artikelen:

Pbw art. 37 lid 1 onder i.

Samenvatting

Een notaris dient te worden aangemerkt als een rechtsbijstandverlener in de zin van artikel 37, eerste lid, onder i. van de Pbw. Klagers post afkomstig van een notaris had slechts in klagers aanwezigheid geopend mogen worden. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat voor klager bestemde, van een notaris afkomstige post, waarvan aannemelijk is dat deze ook

als zodanig kenbaar was, door een medewerker van het Bureau Inlichting en Veiligheid buiten aanwezigheid van klager is geopend.

In artikel 36, tweede lid, van de Pbw is bepaald dat de directeur bevoegd is enveloppen of andere poststukken, afkomstig van of bestemd voor gedetineerden, op de aanwezigheid van bijgesloten voorwerpen te onderzoeken en deze hiertoe te openen. Indien de enveloppen of andere poststukken afkomstig zijn van of bestemd zijn voor de in artikel 37, eerste of tweede lid, genoemde personen of instanties, geschiedt dit onderzoek in aanwezigheid van de betrokken gedetineerde. Ingevolge artikel 37, eerste lid, onder i. van de Pbw behoort een rechtsbijstandverlener van een gedetineerde tot de personen als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Pbw.

Aan de orde is of een notaris dient te worden aangemerkt als rechtsbijstandverlener in de zin van artikel 37, eerste lid, onder i. van de Pbw.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft in ABRvS 24 april 2013, AB BZ 2013, 8446, overwogen: "De rechtbank heeft, onder verwijzing naar vaste rechtspraak van de Afdeling [...], terecht vooropgesteld dat met de term rechtsbijstandverlener [...] de persoon wordt bedoeld, voor wie het verlenen van rechtsbijstand tot zijn beroepsmatige taak behoort en dat personen zonder juridische scholing niet geacht kunnen worden zodanige

bijstand te verlenen". In die uitspraak is een professioneel belastingadviseur als rechtsbijstandverlener aangemerkt omdat deze over een zekere juridische deskundigheid beschikt, in voldoende mate juridisch geschoold is en de door hem in dit kader verrichte werkzaamheden tot zijn beroepsmatige taak kunnen worden gerekend.

Voor een notaris geldt eveneens dat deze juridisch geschoold is en over juridische deskundigheid beschikt. Daarnaast kan in zijn algemeen worden aangenomen dat het beroepshalve verzenden van post aan cliënten (derhalve omtrent rechtskundige aangelegenheden) een werkzaamheid is die tot de beroepsmatige taak van de notaris wordt gerekend.

Voorts bepaalt artikel 22, eerste lid van de Wet op het notarisambt dat een notaris ten aanzien van al hetgeen waarvan hij uit hoofde van zijn werkzaamheid als zodanig kennis neemt tot geheimhouding verplicht is. Een dergelijke geheimhoudingsplicht is typerend voor rechtsbijstandsverleners, zoals ook het geval is met het tuchtrecht waaraan notarissen onderworpen zijn.

Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat een notaris dient te worden aangemerkt als een rechtsbijstandverlener in de zin van artikel 37, eerste lid, onder i. van de Pbw. Dit betekent dat klagers post afkomstig van een notaris slechts in klagers aanwezigheid geopend had mogen worden. Nu dit niet is gebeurd, zal het beroep ongegrond worden verklaard en zal de uitspraak van de beklagrechtter worden bevestigd met

aanvulling van de gronden

Zaaknummer:

16/2179/GA

Datum uitspraak:

10 augustus 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bos, drs. W.A.Th.
Schagen, J.
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij het Penitentiair
Psychiatrisch Centrum (PPC) van het
Justitieel Complex Zaanstad

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Pbw art. 46e

Samenvatting

Uit de stukken van de niet bij de
behandeling betrokken psychiater blijkt
niet dat deze heeft geadviseerd tot
toepassing van a-dwangbehandeling.
Onvoldoende gebleken van een
zorgvuldige voorbereiding. Beroep
gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Vanwege het ingrijpende karakter
van de dwangbehandeling is in artikel
46e, tweede lid, van de Pbw bepaald
dat de directeur daarvoor het advies
van de behandelend psychiater moet
overleggen, alsmede een advies van
een psychiater die de gedetineerde

daartoe kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was. Uit deze verklaringen dient te blijken dat de gedetineerde is gestoord in zijn geestvermogens en dat a-dwangbehandeling is aangewezen.

De beroepscommissie stelt vast dat uit de overlegde stukken van de niet bij de behandeling betrokken psychiater niet blijkt dat deze heeft geadviseerd tot toepassing van a-dwangbehandeling. De beroepscommissie acht dit een ernstig verzuim. Gelet op het ingrijpende karakter van de dwangbehandeling dient een beslissing hiertoe zorgvuldig te worden voorbereid. Van een dergelijke zorgvuldige voorbereiding is nu onvoldoende gebleken. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. Klager zal een tegemoetkoming worden toegekend van € 50,=.

Zaaknummer:

16/1688/GA

Datum uitspraak:

9 augustus 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Mulders, M.J.
Schagen, J.
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechter bij de locatie Zuyder Bos

Trefwoorden:

Bezoek

Artikelen:

Pbw art. 38

Samenvatting

Geen onderzoek verricht naar aangetroffen pillen in jaszak van klagers bezoekster na aanslaan drugshond. Zonder test niet met voldoende zekerheid gebleken dat het om drugs ging. Ontzegging toegang tot inrichting aan bezoekster gedurende drie maanden onredelijk. Beroep en beklag gegrond, geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Bij de controle van klagers bezoekster is de drugshond aangeslagen. In haar jaszak werden twee pillen aangetroffen. Naar het oordeel van de beroepscommissie levert het aanslaan van de drugshond een vermoeden op van de aanwezigheid van drugs, maar is dit vermoeden niet voldoende om te concluderen dat de aangetroffen pillen drugs zijn. Om dit te kunnen vaststellen had nader onderzoek moeten worden verricht. Nu zonder de test niet met voldoende zekerheid is gebleken dat de pillen inderdaad drugs betroffen, kon de directeur in redelijkheid niet aan klagers bezoekster de toegang tot de inrichting ontzeggen gedurende een periode van drie maanden. De beroepscommissie zal het beroep dan ook gegrond verklaren. Zij zal de uitspraak van de beklagrechter vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Nu klager inmiddels in vrijheid is, acht zij geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

16/0357/GA

Datum uitspraak:

2 augustus 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Brand, J.G.A. van den
Schagen, J.
Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de penitentiaire
inrichting (p.i.) Dordrecht

Trefwoorden:

Urineonderzoek; Disciplinaire straffen
aanleiding

Artikelen:

Pbw art. 30, 51
Drugsontmoedigingsbeleid
Sanctiekader DOB
Interpretatie en handelingskader UC-
uitslagen DOB Gevangeniswezen 2014

Samenvatting

Klager had bij een urinecontrole een creatininegehalte lager dan 2,0 mmol/l en is een disciplinaire straf opgelegd wegens fraude. Dit is conform vaste jurisprudentie van de beroepscommissie zoals ook is vermeld in de voetnoot bij het Interpretatie en handelingskader DOB. Vermelding van sanctie wegens poging fraude lijkt een misslag. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Uit het dossier blijkt dat klager bij een urinecontrole op 16 november 2015 urine heeft geproduceerd met een creatininegehalte lager dan 2,0

mmol/l. Naar aanleiding van deze uitslag heeft klager een herhalingsonderzoek laten uitvoeren. Het resultaat hiervan is hetzelfde, zo blijkt uit de uitslag van 17 november 2015. Op de laboratoriumformulieren van het Gelre Lab staat dat de concentratie creatininegehalte laag is en dat interpretatie van de uitslag niet mogelijk is. Op 18 november 2015 heeft de directeur, nadat hij klager heeft gehoord, klager een disciplinaire straf opgelegd omdat de creatinewaarde lager is dan 2,0 mmol/l "welke duidt op fraude".

Uit het Interpretatie en handelingskader volgt dat een creatinineconcentratie in de urine van lager dan 2 mmol/l moet worden geïnterpreteerd als 'niet informatief'. Als reactie is vermeld: "afname UC volgende dag. Sanctie wegens poging fraude.". In de voetnoot daarbij staat: "Een te laag creatininegehalte (grens is 2,0 mmol/l, en nog niet strafbaar) duidt op fraude en is daarmee een strafwaardig feit. Voorwaarde voor het kunnen sanctioneren wegens fraude is dat aan de gedetineerde de procedure UC is uitgelegd, en is gewaarschuwd dat deze sanctie wegens fraude kan worden opgelegd. Daarbij dient de gedetineerde erop te worden gewezen dat het drinken van veel vocht ertoe kan leiden dat het creatininegehalte de grens van 2,0 mmol/l passeert en dat dit voor risico van de gedetineerde blijft." In het Sanctiekader staat onder 'Sancties bij fraude': "Fraude bij een Urinecontrole (UC) wordt gelijkgesteld met gebruik van handdrugs en als zodanig gesanctioneerd." In het Sanctiekader komt 'poging fraude' niet terug.

De beroepscommissie overweegt dat volgens vaste jurisprudentie urine met een creatininegehalte lager dan 2,0 mmol/l duidt op fraude, zoals ook is vermeld in de voetnoot bij het Interpretatie en handelingskader. Dat in het Interpretatie en handelingskader bij een dergelijk creatininegehalte is vermeld 'Sanctie wegens poging fraude' lijkt een misslag, nu in het bijbehorende Sanctiekader uitsluitend de sanctie bij fraude is beschreven. Gelet hierop kon de directeur klager een disciplinaire opleggen wegens fraude. Dat de directeur klager de volgende dag niet aan een nieuwe urinecontrole heeft onderworpen doet hieraan niet af. Immers, de bedoeling van een nieuwe urinecontrole de volgende dag is om naast de sanctie wegens fraude eventueel een nieuwe sanctie op te kunnen leggen wegens aangetoond drugsgebruik; niet om alsnog aan te tonen dat geen sprake kon zijn van fraude. De beroepscommissie beslist dan ook als volgt.

Zaaknummer:

16/0355/GA

Datum uitspraak:

29 juli 2016

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Bartelds, mr. J.I.M.W.
Waarden, mr. A. van
Maes, mr. H.M.J.D. (secre.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij het PPC van de p.i.
Vught

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Pbw art. 46a e.v.; Pm art. 21b en 22

Samenvatting

Nu klager toestemming weigert te geven voor afgifte van het behandelplan aan de beroepscommissie maar uit de overige in het geding gebrachte stukken voldoende kan worden vastgesteld dat is voldaan aan de vereisten voor toepassing van dwangmedicatie, hoeft het ontbreken van het behandelplan niet tot een gegrondverklaring te leiden. Voldoende aanleiding om over te gaan tot dwangmedicatie. Beroep daarom ongegrond. De beroepscommissie merkt nog op dat het wenselijk is dat de tweede beoordelend psychiater niet werkzaam is in het PPC waar de gedetineerde verblijft.

Rechtsoverwegingen:

Om te kunnen beoordelen of een beslissing tot het toepassen van een a-dwangbehandeling voldoet aan de eisen die in de Pbw en de Penitentiaire maatregel (Pm) daaraan worden gesteld en of deze beslissing kan worden aangemerkt als redelijk en billijk, is het nodig dat de beroepscommissie toereikend wordt geïnformeerd. In dit kader heeft de beroepscommissie eerder overwogen dat voor de beoordeling inzage in onderdelen van het behandelplan noodzakelijk is en dat in het toe te zenden (uittreksel van het behandelplan (en/of eventuele overige stukken) in ieder geval moet staan: a. dat is voorzien in de mogelijkheid om, indien dit noodzakelijk is, ten aanzien

van de betreffende gedetineerde een a-dwangbehandeling toe te passen (artikel 46c, aanhef en onder a, in samenhang gezien met artikel 46d van de Pbw); b. de diagnose van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm); c. de therapeutische middelen, zo mogelijk gerelateerd aan de verschillende aspecten die in de stoornis te onderscheiden zijn, die zullen worden toegepast teneinde een zodanige verbetering van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde te bereiken, dat het gevaar op grond waarvan deze in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand in een daartoe krachtens artikel 14 van de wet aangewezen afdeling of inrichting behoeft te verblijven, wordt weggenomen (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm); d. of er overeenstemming over het geneeskundig behandelplan is (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Pm); e. welke minder bezwarende middelen zijn aangewend om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken weg te nemen dan wel af te wenden (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm); f. de wijze waarop rekening wordt gehouden met de voorkeuren van de gedetineerde ten aanzien van de behandeling (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm); en g. het gevaar (als bedoeld in artikel 46a van de Pbw) dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken.

De beroepscommissie merkt op dat klager, ondanks een toezegging tijdens

de zitting van de beroepscommissie, de directeur geen toestemming heeft verleend om het behandelplan in het kader van de onderhavige procedure over te leggen. De directeur heeft ook niet eigener beweging deze stukken aan de beroepscommissie verstrekt. De beroepscommissie heeft dus niet de beschikking gekregen over het behandelplan of een uittreksel daarvan. In dit opzicht is niet voldaan aan de hiervoor genoemde overweging omtrent de noodzaak van toezending (van onderdelen van) het behandelplan. Naar het oordeel van de beroepscommissie behoeft dit in de onderhavige zaak echter niet te leiden tot een gegrondverklaring van het beroep.

In eerdere uitspraken van de beroepscommissie met betrekking tot de toepassing van a-dwangbehandeling heeft de beroepscommissie beslist tot gegrondverklaring van het beroep van de betreffende klagers omdat, bij gebreke van andere stukken (cursivering beroepscommissie), niet kon worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot toepassing van de a-dwangbehandeling haar grondslag vond in het behandelplan en of voldaan was aan de in de wet vermelde eisen voor toepassing van een dergelijke dwangbehandeling.

In de onderhavige zaak beschikt de beroepscommissie over de voorgenomen beslissing van de directeur van 13 januari 2016 en over de beslissing tot toepassing van de a-dwangbehandeling van 27 januari 2016. Beide beslissingen zijn onderbouwd en gemotiveerd met verwijzing naar onder meer het behandelplan van klager. Verder beschikt

de beroepscommissie over het advies aan de directeur van de behandelend psychiater [...] van 24 december 2015 en over het advies van een niet bij de behandeling van klager betrokken psychiater, [...], van 24 december 2015. Door de inhoud van deze stukken acht de beroepscommissie zich, ondanks het ontbreken van het behandelplan of een uittreksel daarvan, voldoende ingelicht om te kunnen oordelen over de rechtmatigheid van de bestreden beslissing en over klagers daartegen ingestelde beroep.

Uit alle hiervoor genoemde stukken blijkt dat in het behandelplan van klager voorzien is in de mogelijkheid tot toepassing van een a-dwangbehandeling.

In het advies van de behandelend psychiater [...] wordt, kort samengevat, het volgende vermeld:

- er blijkt sprake te zijn van een paranoïde waan (ziekelijke achterdocht). Klager voelt zich belaagd door niet met name genoemde lieden, zou teveel weten van bepaalde mensen en internationale organisaties en meent bewijzen te hebben dat diverse officieren van justitie betrokken zijn bij liquidaties. Hij voelt zich niet veilig, vreest voor zijn leven en is bang vergiftigd te worden door personeel of infiltranten. Om die reden weigert hij medicatie, al maakt hij zich zorgen over zijn lichamelijke gezondheid. Betrokkene is op de hoogte van zijn hartproblemen en is bang kanker te hebben;
- klager heeft vanuit zijn paranoïde waan in 2013 brand gesticht in de GGZ-instelling [...]. Hij meende in zijn

recht te staan om op deze wijze een complot van psychiaters aan de kaak te stellen. Momenteel is betrokkene gedetineerd op verdenking van een poging een ontploffing te veroorzaken in zijn woning door de gaskraan open te draaien. Ook wordt hij ervan verdacht gepoogd te hebben brand te stichten door een brandende signaalpijl bij een willekeurige woning naar binnen te gooien;

- vanuit zijn vergiftigingswaan weigert klager alle medicatie, waaronder de hem in verband met zijn hartklachten voorgeschreven medicatie. Uit verkregen medische informatie van huisarts en cardioloog blijkt dat er daardoor een reëel risico bestaat dat klager binnen afzienbare termijn weer een hartinfarct krijgt;
- de a-dwangbehandeling is nodig om voormeld gevaar voor anderen en klager zelf af te wenden;
- herhaaldelijk is geprobeerd is om klager tot vrijwillige inname van medicatie te bewegen, maar hij weigert elke medewerking;
- verwacht mag worden dat antipsychotica de ernst van de symptomen van de aan het gevaar ten grondslag liggende psychose doen afnemen. Na het wijken van de psychose en met name de vergiftigingswaan mag worden verwacht dat betrokkene ook de voor zijn hartfunctie noodzakelijke medicatie weer zal durven innemen.

In het advies van psychiater [...] wordt, kort samengevat, het volgende overwogen:

- bij klager is sprake van een psychiatrisch ziektebeeld te weten een psychotische stoornis;
- er is sprake van gevaar in de vorm

van het weigeren van noodzakelijke somatische behandeling, waardoor er volgens de huisarts en de cardioloog een grote toename is van risico op een recidief hartinfarct;

- er is sprake van een causaal verband tussen de stoornis en het gevaar; de psychotische belevingen induceren indirect het genoemde gevaar;
- er is sprake van doelmatigheid van dwangbehandeling: van een antipsychoticum is bekend dat dit doelmatig een psychose in ernst kan doen afnemen en daarmee in casu tevens het gevaar;
- vrijwillige medicatie-inname wordt geweigerd; er wordt voldaan aan het subsidiariteitsvereiste;
- er wordt voldaan aan het proportionaliteitsvereiste. Het niet toedienen van medicatie onder dwang zal tot gevolg hebben dat betrokkene zijn somatische medicatie blijft weigeren met een hoog risico op een myocardinfarct in de komende periode. Ook de behandelend huisarts en cardioloog zijn van oordeel dat er geïntervenieerd moet worden.

De directeur heeft in de bestreden beslissing, mede aan de hand van voormelde advisering, uitgebreid gemotiveerd weergegeven waarom en op grond waarvan voldaan is aan de wettelijke vereisten voor het kunnen toepassen van een a-dwangbehandeling.

De beroepscommissie is op grond van voormelde uit de stukken blijkende informatie van oordeel dat aan de wettelijke vereisten voor a-dwangbehandeling is voldaan en dat de directeur in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen.

Zij zal daarom het beroep ongegrond verklaren.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie het volgende. Eerst na de behandeling van het beroep ter zitting is de beroepscommissie gebleken dat psychiater [...], die in deze zaak is opgetreden als niet bij de behandeling betrokken psychiater, de functie van directeur Zorg en Behandeling in het PPC vervult. In deze zaak is psychiater [...] opgetreden als niet bij de behandeling betrokken psychiater. De beroepscommissie ziet hierin ernstige bezwaren. De aard van de functie van directeur Zorg en Behandeling brengt met zich mee dat hij betrokken is bij de behandeling van en verantwoordelijk is voor alle in het PPC verblijvende gedetineerden. Tevens staat de directeur Zorg en Behandeling in een hiërarchische verhouding tot de overige in het PPC werkzame psychiaters. De beroepscommissie acht het van belang dat gelet op de dubbele positie van enerzijds directeur Zorg en Behandeling en van anderzijds adviseur als niet bij de behandeling betrokken psychiater voorkomen wordt dat de schijn van vooringenomenheid kan worden gewekt. De beroepscommissie beveelt dan ook dringend aan met het oog hierop de werkwijze en taakverdeling in het PPC voor de toekomst aan te passen.

Eveneens ter waarborging van de onafhankelijkheid van de beoordeling verdient het naar het oordeel van de beroepscommissie aanbeveling dat de directeur de aanvraag voor de tweede psychiatrische verklaring doet bij een psychiater die niet werkzaam is binnen hetzelfde PPC als waar de gedetineerde,

ten aanzien van wie de beslissing tot toepassing van de dwangbehandeling wordt genomen, verblijft.

Zaaknummer:

15/4173/GA en 16/0484/GA

Datum uitspraak:

15 juli 2016

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Plaisier, MSc J.
Wouda, drs. J.E.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij p.i. Vught

Trefwoorden:

Geestelijke verzorging; Bezoek

Artikelen:

Pbw art. 38 en 41; Pm art. 27

Samenvatting

Geestelijk verzorgers die niet aan de inrichting verbonden zijn hebben niet vrijelijk toegang tot de inrichting maar zijn aangewezen op de reguliere bezoekenregeling. Het bezoek vindt daarom onder toezicht plaats. De orde waartoe klager behoort heeft overigens geen ANBI-status (meer). Het gebruik van BZT met dit doel staat op gespannen voet met het bepaalde in huisregels omtrent BZT. Er is geen strijd met enige regeling. Ook is discriminatie niet aan de orde. Beide beroepen zijn daarom ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Krachtens artikel 41, eerste lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht zijn godsdienst of levensovertuiging, individueel of in gemeenschap met anderen vrij te belijden en te beleven. Op de directeur rust dan ook de verplichting ervoor te zorgen dat in de inrichting voldoende geestelijke verzorging beschikbaar is die zoveel mogelijk aansluit bij de godsdienst of levensovertuiging van de gedetineerden (artikel 41, tweede lid, van de Pbw). Ingevolge het derde lid van dit artikel stelt de directeur de gedetineerde in de gelegenheid op de in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen persoonlijk contact te onderhouden met de aan de inrichting verbonden geestelijk verzorger van de godsdienst of levensovertuiging van zijn keuze, of contact te onderhouden met andere geestelijk verzorgers volgens artikel 38 van de Pbw.

Geestelijke verzorging kan worden geboden door geestelijk verzorgers die aan de inrichting verbonden zijn, dan wel door geestelijk verzorgers met wie de directeur een dienstverband is aangegaan, welke beslissing hij neemt na overleg met de reeds aan de inrichting verbonden geestelijk verzorgers, artikel 27, eerste lid, van de Pm. Ingevolge het tweede lid kunnen aan deze geestelijk verzorgers functie eisen worden gesteld.

De aan de inrichting verbonden geestelijk verzorgers worden door de directeur als stafleden met een dienstgeheim aangemerkt en als zodanig kunnen ze zich op in de huisregels vastgestelde tijden en plaatsen, vrijelijk

en vertrouwelijk met de gedetineerden onderhouden.

Voor een ambtelijke aanstelling is het noodzakelijk dat er sprake is van een (kerk)genootschap dat als "zendende instantie" de betrokken geestelijk verzorger voor een bepaalde inrichting aanwijst.

Geestelijk verzorgers die niet aan de inrichting verbonden zijn dan wel met wie de directeur geen dienstverband is aangegaan, hebben niet vrijelijk toegang tot de inrichting, kunnen niet vrijelijk en vertrouwelijk met gedetineerden contacten onderhouden, maar zijn aangewezen op de reguliere bezoekenregeling van artikel 38 van de Pbw die in beginsel onder toezicht plaatsvindt.

Nu de orde geen erkende zendende instantie is, de geestelijk verzorger noch bij aanstelling, noch anderszins aan de inrichting is verbonden, geldt voor de geestelijk verzorger van de orde de reguliere bezoekenregeling van artikel 38 van de Pbw, hetgeen wil zeggen dat het bezoek onder toezicht plaatsvindt.

Bovendien merkt de beroepscommissie nog op dat, anders dan door klager is gesteld, de orde niet de ANBI status heeft. Op de site van de Belastingdienst, ANBI zoekprogramma, staat vermeld dat de orde de status heeft gekregen op 1 januari 2008 en dat deze status is geëindigd op 2 januari 2010. Uit de vermelding datum intrekking 2 april 2015 kan worden opgemaakt dat de intrekking met terugwerkende kracht is geschied.

Dat klager zou zijn toegestaan BZT

aan te wenden teneinde zijn geestelijk verzorger in beslotenheid te ontmoeten, staat op gespannen voet met het bepaalde in de huisregels daaromtrent. Immers, BZT dient redelijkerwijs bij te dragen aan behoud of het versterken van de banden tussen klager en zijn bezoeker en het dient om een hechte en duurzame relatie te gaan. BZT is niet in het leven geroepen om een geestelijk verzorger zonder toezicht contact te laten onderhouden met gedetineerden.

De beslissing van de directeur is niet in strijd met enige regeling. Van discriminatie is geen sprake. Immers, een geestelijk verzorger van de orde kan niet gelijkgesteld worden aan de aan de inrichting verbonden geestelijk verzorgers. Bovendien kan uit bovenstaande worden opgemaakt dat discriminatie in verband met de keuze inzake BZT die klager stelt te moeten maken, niet aan de orde is.

Er zijn geen feiten of omstandigheden aannemelijk geworden die ertoe zouden moeten leiden dat dit bezoek onder andere voorwaarden zou moeten plaatsvinden dan het overige reguliere bezoek dat onder toezicht plaatsvindt. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de directeur met zijn beslissing klager een extra bezoekmoment toe te kennen voldaan aan zijn zorgplicht.

De beslissing is het gevolg van het toepassen van landelijk beleid en regelgeving, hetgeen voorheen op enig moment ten onrechte niet is gebeurd.

Hetgeen ten aanzien van beide klachten in beroep naar voren is gebracht kan daarom niet leiden tot een ander oordeel

dan dat van de beklagcommissie. De beroepen zullen daarom ongegrond worden verklaard, met aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:

16/0799/GA

Datum uitspraak:

13 juli 2016

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Schagen, J.
Boerhof, mr. R. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechter bij de penitentiaire
inrichting (p.i.) Ter Apel

Trefwoorden:

DBT; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Regeling selectie plaatsing en
overplaatsing gedetineerden art. 1d

Samenvatting

Directeur heeft besloten klager niet te promoveren. Geen schriftelijke beslissing overgelegd. Niet gebleken van een inzichtelijke belangenafweging waarbij het rode gedrag van klager is afgewogen tegen het structurele, waaronder groene, gedrag van klager. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 30,=.

Rechtsoverwegingen:

De beoordeling
Ingevolge artikel 1d, tweede lid,
van de Regeling selectie, plaatsing

en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) heeft een gedetineerde aanspraak op promotie indien hij op alle onderdelen van goed gedrag – ‘groen gedrag’ – positief scoort gedurende een periode van zes weken. De directeur beoordeelt de onderdelen van goed gedrag op basis van bijlage 1 van de Regeling, het zogeheten toetsingskader “stimuleren en ontmoedigen”.

Uit de nota van toelichting (hierna: de nota) bij de Regeling in verband met de invoering van promoveren en degraderen van gedetineerden (Stcrt. 20 februari 2014, nr. 4617) komt naar voren dat promoveren afhankelijk is van de (mate van) verantwoordelijkheid die de gedetineerde toont voor zijn re-integratie. De beroepscommissie leidt hieruit af dat niet elk ‘oranje gedrag’ dan wel ‘rood gedrag’ per definitie leidt tot niet promoveren, aangezien niet elk ‘oranje gedrag’ of ‘rood gedrag’ tevens hoeft in te houden dat een gedetineerde onvoldoende verantwoordelijkheid neemt voor zijn re-integratie. Voorts is in de nota en in de Handleiding Toetsingskader promoveren en degraderen van 20 december 2013 onder meer in paragraaf 2.3 “de promotienorm” bepaald dat bij promoveren wordt gekeken naar het structurele gedrag. Een gedetineerde dient niet op een incidentele gedraging te worden beoordeeld. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat de directeur voorafgaande aan een beslissing over niet promoveren een belangenafweging dient te maken tussen het aan de beslissing ten grondslag gelegde negatieve gedrag van klager enerzijds en diens structurele

gedrag, waaronder ook zijn positieve gedrag, anderzijds. De afwegingen die hij maakt om tot zijn beoordeling te komen, dienen gemotiveerd en schriftelijk kenbaar gemaakt te worden, enerzijds opdat klager inzichtelijk wordt geïnformeerd over zijn gedragingen die uiteindelijk hebben geresulteerd in het niet promoveren, anderzijds opdat deze in beklag en beroep kunnen worden getoetst.

Het behoeft overigens geen betoog dat de beslissing tot promoveren, anders dan de beslissing tot niet promoveren beperkt kan blijven tot de mededeling aan klager dat hij voor promotie in aanmerking komt. Van beklag en beroep zal in dat geval geen sprake zijn.

De directeur heeft beslist om klager wegens 'rood gedrag' op onder meer 'arbeid' en 'sport' niet in aanmerking te laten komen voor plaatsing in het plusprogramma.

Aan zijn beslissing ligt mede ten grondslag het advies dat hij van het MDO met betrekking tot promoveren heeft ontvangen. Van vorenbedoelde belangenafweging door de directeur is evenwel niet gebleken.

Evenmin is gebleken van een belangenafweging in een schriftelijk besluit tot niet promoveren, nu dit besluit door de directeur niet is overgelegd. De beroepscommissie is derhalve van oordeel dat niet is gebleken van een belangenafweging bij de beslissing om klager niet te promoveren. De beroepscommissie zal het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechtter vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren.

Nu de rechtsgevolgen van de

bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden, acht de beroepscommissie termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming. Nu uiterlijk zes weken na degradatie wordt bezien of een gedetineerde weer kan promoveren en nu tegen het niet promoveren beklag kan worden ingesteld, zal de beroepscommissie aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 30,=.

Zaaknummer:

15/3875/GA

Datum uitspraak:

24 juni 2016

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Bartelds, mr. J.I.M.W.
Waarden, mr. A. van
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de penitentiaire inrichting (p.i.) Vught

Trefwoorden:

Onderzoek aan lichaam en kleding ;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 29, 60; Huisregels TA Vught art. 6.4; EVRM art. 8

Samenvatting

Art. 29 Pbw geeft de wettelijke basis voor het visiteren bij binnenkomst en verlaten van de inrichting en de bij wet voorziene inbreuk als bedoeld in art. 8 van het EVRM. De inbreuk

is noodzakelijk gelet op het feit dat ontvluchting uit de TA tot grote maatschappelijk onrust zou kunnen leiden. Het beroep op Milka vs. Polen gaat niet op. De inbreuk wordt proportioneel geacht nu alleen bij vertrek en terugkeer uit de inrichting wordt gevisiteerd. Daarom geen strijd met art. 8 EVRM. Klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 29, eerste lid, van de Pbw verleent de directeur onder meer de bevoegdheid om een gedetineerde bij binnenkomst of bij het verlaten van de inrichting aan zijn lichaam te onderzoeken.

In artikel 6.4 van de huisregels van de TA van de p.i. Vught is bepaald dat onderzoek aan lichaam en kleding in elk geval plaatsvindt bij binnenkomst en verlaten van de inrichting. Dit is een voor alle zich in die inrichting bevindende gedetineerden geldende algemene regel. Tegen een dergelijke algemene regel staat geen rechtsmiddel open, behoudens het geval van strijd met hogere wet- of regelgeving dan wel een eenieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag.

Door en namens klager is aangevoerd dat het visitatiebeleid op de TA een schending op zou leveren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Daartoe is namens klager verwezen naar de uitspraak van het EHRM inzake Milka vs. Polen (EHRM 15 september 2015, Appl. no. 14322/12).

Artikel 8, eerste lid, van het EVRM

waarborgt het recht op privéleven. Ingevolge het bepaalde in artikel 8, tweede lid, EVRM is inmenging in de uitoefening van dit recht door de overheid niet toegestaan dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Met het bepaalde in artikel 29 van de Pbw is er een wettelijke basis voor een inmenging in klagers privéleven aanwezig.

Vervolgens dient de beroepscommissie de vraag te beantwoorden of deze inmenging noodzakelijk is zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Klager was ten tijde van het indienen van zijn klacht gedetineerd op een TA, een afdeling bestemd voor gedetineerden die verdacht worden van dan wel veroordeeld zijn ter zake van terroristische misdrijven of die voor of tijdens hun detentie een boodschap van radicalisering verkondigen of verspreiden daaronder mede begrepen wervingsactiviteiten voor doeleinden die in strijd zijn met de openbare orde en veiligheid dan wel de orde of veiligheid in de inrichting (artikel 20a van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden). Het beroep van klager op de uitspraak van het EHRM in de zaak Milka, die op een reguliere afdeling verbleef,

gaat reeds daarom niet op. De beroepscommissie acht aannemelijk dat ontvluchting van een op de TA verblijvende gedetineerde tot grote maatschappelijke onrust zal (kunnen) leiden. De veiligheidsmaatregelen rond klagers vervoer naar en van de rechtbank en het op hem tijdens zijn verblijf in de rechtbank (zoveel mogelijk) uitgeoefende toezicht betekenen niet dat visitatie overbodig kan worden geacht. Tegen deze achtergrond kan het beleid ten aanzien van visitatie worden gezien als een noodzakelijke inmenging als hiervoor bedoeld.

De beroepscommissie acht de inbreuk ook proportioneel. Er is immers alleen sprake van visitatie bij vertrek en terugkeer uit de inrichting en anders dan bijvoorbeeld in de uitspraak van het EHRM in de zaak Lorsé en anderen (EHRM 4 februari 2003, Appl. no. 52750/99), is er geen sprake van een stelselmatige visitatie gedurende een langere periode.

Gelet op het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat de bepalingen omtrent het visiteren in de huisregels van de TA in verbinding met artikel 29, eerste lid, van de Pbw geen strijd opleveren met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat klager niet kan worden ontvangen in zijn beklag. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en klager zal alsnog niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag.

Zaaknummer:

16/2749/SGA

Datum uitspraak:

10 augustus 2016

Beroepscommissie:

Waarden, mr. A. van; Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding; DBT; Schorsing procedureel

Artikelen:

Pbw art. 51 en 66; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing gedetineerden art. 1d e.v.

Samenvatting

Voldoende aannemelijk dat verzoeker heeft geprobeerd winkelgoederen zonder betaling te verkrijgen. Disciplinaire straf alsmede verzoekers degradatie niet onredelijk. Laatstgenoemde beslissing voldoet aan alle daaraan te stellen formele en materiële eisen. Afwijzing verzoek.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van

de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing.

Naar het oordeel van de voorzitter is dat ten aanzien van de onder a genoemde disciplinaire straf niet het geval.

Uit de inlichtingen van de directeur, waaronder begrepen het verslag van 4 augustus 2016 wordt voldoende aannemelijk dat verzoeker, die werkzaam was in de inrichtingswinkel, een poging heeft ondernomen winkelgoederen te verkrijgen zonder daarvoor een betaling te doen. Gelet daarop kon de directeur – naar het voorlopig oordeel van de voorzitter – in redelijkheid onderhavige disciplinaire straf opleggen. Het verzoek zal daarom in zoverre worden afgewezen.

Ten aanzien van de onder b genoemde beslissing overweegt de voorzitter dat ook aan deze beslissing het hiervoor genoemde gedrag van verzoeker ten grondslag ligt. Naar het voorlopig oordeel van de voorzitter kon de directeur in redelijkheid tot zijn beslissing tot degradatie van verzoeker komen. Uit de overgelegde stukken blijkt - naar het voorlopig oordeel van de voorzitter - voorts dat de directeur tevens heeft voldaan aan de – door de beroepscommissie in haar eerdere uitspraken gestelde – formele voorwaarden waaraan zijn beslissing moet voldoen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de directeur het aan verzoeker verweten gedrag heeft aangemerkt als ‘rood’ gedrag. Gelet op de aard van dat gedrag kon de directeur dit ook in redelijkheid als zodanig aanmerken. De directeur heeft de ernst van dit gedrag afgewogen tegen diens positieve gedrag. Gelet op het

vorenstaande zal het ook dit onderdeel van het verzoek daarom worden afgewezen.

Zaaknummer:

16/1591/GB

Datum uitspraak:

1 augustus 2016

Beroepscommissie:

Wabeke, mr. J.W.
Brand, J.G.A. van den
Rutten, mr. M.A.G.
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3

Samenvatting

Afwijzing verzoek plaatsing van transgender in b.b.i. op grond dat weinig privacy kan worden geboden i.v.m. gezamenlijke douche- en toiletruimte is onvoldoende onderbouwd. Niet gebleken dat alternatieven voor gezamenlijk gebruik van bedoelde ruimte zijn onderzocht. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Op grond van artikel 3 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden kunnen in een beperkt beveiligde inrichting

gedetineerden worden geplaatst die een beperkt vlucht- en maatschappelijk risico vormen, een strafrestant hebben van maximaal achttien maanden, beschikken over een aanvaardbaar verlofadres en die zijn gepromoveerd (wijziging van de Regeling met ingang van 1 maart 2014, Stcrt. 2014, nr. 4617).

4.2. Klaagsters verzoek om plaatsing in een b.b.i. is afgewezen. Klaagster verbleef eerder in de locatie Nieuwersluis. Ze is overgeplaatst naar de locatie Ter Peel nadat in Nieuwersluis een ongewenste werksituatie was ontstaan. Voor zover de afwijzende beslissing betrekking heeft op plaatsing in de b.b.i. van de locatie Nieuwersluis acht de beroepscommissie deze beslissing dan ook niet onredelijk of onbillijk. De selectiefunctionaris heeft aangevoerd dat plaatsing in de b.b.i. van de locatie Ter Peel tevens op bezwaren stuit, omdat daar weinig privacy geboden kan worden in verband met een gezamenlijke douche- en toiletruimte. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft de selectiefunctionaris deze stelling onvoldoende onderbouwd. Daarbij is niet gebleken dat alternatieven zijn onderzocht voor het gezamenlijk gebruik maken van de douche- en toiletruimte. Gelet daarop moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing van de selectiefunctionaris onvoldoende is onderbouwd. De beslissing van de selectiefunctionaris kan, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. De selectiefunctionaris

zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

16/1015/GM

Datum uitspraak:

7 juli 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Ruissen, dr.ing. C.J.
Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging
medicatieverstrekking; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting

Vast staat dat klager bij zijn overdracht naar PBC een te lage dosering Ritalin door inrichtingsarts kreeg voorgeschreven waardoor PBC van foutieve informatie is uitgegaan. Handelen inrichtingsarts onzorgvuldig. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 30,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt onbestreden vast dat klager bij zijn overdracht van de p.i. Dordrecht naar het PBC

op 24 december 2015 een lagere dosering methylfenydaat (Ritalin) kreeg voorgeschreven, 60 mg per dag in plaats van 140 mg per dag. Volgens de inrichtingsarts is onduidelijk en niet meer te achterhalen op welke gronden dit is gebeurd. Het PBC is uitgegaan van de informatie die het van de medische dienst van de p.i. Dordrecht heeft gekregen die, zo stelt de beroepscommissie vast, foutief was. Gelet hierop dient het handelen van de inrichtingsarts als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm te worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht een tegemoetkoming voor het door klager geleden ongemak aangewezen en stelt deze vast op € 30,=.

Zaaknummer:

16/0991/GM

Datum uitspraak:

7 juli 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Ruissen, dr.ing. C.J.
Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging
medicatieverstrekking; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting

Inrichtingsarts erkent fout rondom te lage dosering quetiapine gedurende 5 dagen. Controle op de levering door de apotheek en de verstrekking aan klager had beter geborgd moeten worden. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 10,=.

Rechtsoverwegingen:

De medische dienst is verantwoordelijk voor het medicatiebeleid in de inrichting. Dit houdt onder meer in het voorschrijven en verstrekken van medicatie in de juiste dosering aan de gedetineerde.

Op grond van de stukken waaronder het microhisdossier blijkt dat het medicijngebruik van klager bij binnenkomst in de inrichting op 8 januari 2016 bestond uit – voor zover hier van belang – quetiapine 50 mg retard en 2x25 mg. Aan klager is op 8 januari 2016 voorgeschreven quetiapine 50 mg 1D1T en vanaf 13 januari 2016 aangevuld met quetiapine 25mg 2D1T. De beroepscommissie stelt derhalve vast dat voor een periode van vijf dagen 50 mg te weinig quetiapine is voorgeschreven. Uit het door de inrichtingsarts gevoerde verweer wordt duidelijk dat de inrichtingsarts de fout erkent; de medische dienst had de controle op de levering door de apotheek en de verstrekking aan klager beter moeten borgen. Tegen deze achtergrond moet het handelen van de inrichtingsarts worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht enige tegemoetkoming geboden en stelt deze

vast op € 10,=. De beroepscommissie merkt nog op dat de tegemoetkoming ziet op het door klager geleden ongemak en geen betrekking heeft op de kosten van onlustcompenserend rookgerei.

Zaaknummer:

16/1099/GM

Datum uitspraak:

7 juli 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Ruissen, dr.ing. C.J.
Schoenmaeckers, drs. J.H.A.M.C.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pm art. 28

Samenvatting

Vast staat dat klager een uur voor aanvang van geplande punctie van de prostaat in het ziekenhuis geen antibiotica van medische dienst verstrekt heeft gekregen. Al ingezette ingreep moest daarom worden beëindigd. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt onbestreden vast dat aan klager vóór aanvang van de geplande punctie van de prostaat op 4 februari 2016 door de medische dienst geen antibiotica (tablet) is verstrekt, waardoor de ingreep in het ziekenhuis,

die al een aanvang had genomen moest worden beëindigd. De volgende dag is een nieuwe afspraak gemaakt voor de punctie. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel het handelen van de inrichtingsarts moet worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht een tegemoetkoming aangewezen en stelt deze vast op € 50,=.

Zaaknummer:

16/1880/GV

Datum uitspraak:

20 juli 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Vries, P. de (secr.)

Trefwoorden:

Verlof algemeen

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 4 aanhef en onder g

Samenvatting

Gelet op de afstand tussen het verlofadres en de woonadressen van de slachtoffers, is sprake van reëel risico op ongewenste slachtofferconfrontatie. Uit e-mail van de reclassering volgt dat bij een locatieverbod (met elektronisch toezicht) een straal van minimaal vijf kilometer rondom de woonadressen van de slachtoffers wordt gehanteerd. Dit

betekent eveneens dat het verlofadres zich op minimaal vijf kilometer afstand moet bevinden van het adres van de slachtoffers. Gelet hierop kan risico niet worden ondervangen met locatiegebod. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van vijf jaar met aftrek, wegens het plegen van ontucht en het seksueel binnendringen van een aan zijn zorg toevertrouwde minderjarige, jonger dan 12 jaar, meermalen gepleegd. De wettelijk vroegst mogelijke v.i.-datum valt op of omstreeks 24 maart 2017.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers eerste verlofaanvraag.

Bij beslissing van 11 april 2016 heeft de Staatssecretaris klagers verlofaanvraag afgewezen. Hiertegen heeft klager beroep ingesteld. De beroepscommissie heeft in RSJ 12 mei 2016, 16/1304/GV geoordeeld dat de bestreden beslissing, en dan met name het argument dat geen locatiegebod kan worden opgelegd, onvoldoende gemotiveerd is en de Staatssecretaris opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Op 31 mei 2016 heeft de Staatssecretaris positief beslist op klagers verlofaanvraag, maar op 3 juni 2016 heeft hij deze beslissing ingetrokken en de aanvraag nogmaals afgewezen vanwege het risico van ongewenste confrontatie met slachtoffers van en anderszins betrokkenen bij het door klager gepleegde misdrijf (artikel 4, onder g. van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (de Regeling)) en het risico van maatschappelijke onrust (artikel 4, onder i. van de Regeling).

Onweersproken is dat de slachtoffers van het door klager gepleegde strafbare feit op 2,3 respectievelijk 5 kilometer afstand van het door klager opgegeven verlofadres wonen. Uit de stukken maakt de beroepscommissie op dat de slachtoffers angst hebben voor een mogelijke confrontatie met klager. Gelet op de afstand tussen het verlofadres en de woonadressen van de slachtoffers, is de beroepscommissie van oordeel dat sprake is van een reëel risico op ongewenste confrontatie met de slachtoffers. De vraag is of dit risico kan worden ondervangen door middel van bijzondere voorwaarden.

Uit de door de selectiefunctionaris overgelegde e-mail van de reclassering van 26 mei 2016 volgt dat in geval van verlof van een gedetineerde die een ernstig delict heeft gepleegd waarbij aanwijsbare slachtoffers zijn, een locatieverbod (met elektronisch toezicht) rondom de woonadressen van de slachtoffers wordt opgelegd. In verband met de aanrijtijd van de politie wordt een straal van minimaal vijf kilometer rondom de woonadressen van de slachtoffers gehanteerd. Dit betekent eveneens dat het verlofadres zich op minimaal vijf kilometer afstand moet bevinden van het adres van de slachtoffers. Gelet hierop is de beroepscommissie met de Staatssecretaris van oordeel dat het risico op slachtofferconfrontatie niet kan worden ondervangen door een locatiegebod.

Het argument van klagers raadvrouw dat verlof in dit geval nooit zal kunnen plaatsvinden omdat klager slechts

contacten heeft in Zwolle en dus alleen daar verlof zou kunnen doorbrengen, kan niet tot een ander oordeel leiden. Uit het reclasseringsrapport blijkt namelijk dat behandeling van klager noodzakelijk is en dat concrete mogelijkheden bestaan om klager tijdens zijn detentie te laten behandelen bij Exodus Groningen. Deze instelling zou kunnen dienen als verlofadres.

De beroepscommissie is van oordeel dat voornoemde omstandigheden een contra-indicatie vormen voor verlofverlening en dat deze een afwijzing van klagers verlofaanvraag rechtvaardigen. Derhalve kan de beslissing van de Staatssecretaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen en gelet op de weigeringsgrond zoals bedoeld in artikel 4 onder g. van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt.

Zaaknummer:

16/1897/GV

Datum uitspraak:

12 juli 2016

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking;
Motiveringsbeginsel

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a

Samenvatting

Onvoldoende gemotiveerd waarom het belang van slachtoffers aan strafonderbreking o.g.v. art. 40a in de weg staat nu de strafonderbreking pas ingaat op het moment dat klager Nederland verlaat. Ook onvoldoende gemotiveerd waarom sprake zou zijn van gevaar voor de openbare orde of het plegen van strafbare feiten dan wel maatschappelijke onrust. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van drie jaar met aftrek, wegens vrijheidsberoving, mishandeling en bedreiging. De einddatum van zijn detentie valt op of omstreeks 11 januari 2018.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Artikel 40a van de Regeling bepaalt dat aan een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft strafonderbreking voor onbepaalde tijd kan worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat tenminste de helft van de straf is ondergaan. Aan deze strafonderbreking is de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de nota van toelichting bij dit artikel wordt duidelijk dat er

redenen kunnen zijn die zich tegen het verlenen van een strafonderbreking verzetten. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld de belangen van de slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

De opneming van de mogelijkheid van strafonderbreking aan vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland vloeit voort uit de wijziging van de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling (Stb. 2011, 545). Op grond van artikel 15, derde lid, onder c, van het Wetboek van Strafrecht komen veroordeelde vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 niet (langer) in aanmerking voor de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling. Blijkens de toelichting bij deze wetwijziging is het doel van de strafonderbreking van artikel 40a van de Regeling om criminele vreemdelingen uit te zetten (Tweede Kamer 2010-2011, 32 319, nr. 8, p. 8 e.v.).

Klager zou, nu de Dienst Terugkeer en Vertrek blijkens het advies van de directeur heeft medegedeeld dat klagers vertrek uit Nederland mogelijk kan worden gerealiseerd, in beginsel in aanmerking kunnen komen voor strafonderbreking vanaf het moment dat hij de helft van zijn straf heeft ondergaan. Blijkens het advies van de directeur is dit per 12 juli 2016.

De beroepscommissie is van oordeel dat door de Staatssecretaris onvoldoende is gemotiveerd waarom gelet op het

doel van artikel 40a van de Regeling, zoals hiervoor toegelicht, het belang van het slachtoffer het verlenen van strafonderbreking in de weg staat. De strafonderbreking gaat immers pas in op het moment dat klager Nederland heeft verlaten en onder de voorwaarde dat hij niet naar Nederland terugkeert, op straffe van hervatting van de tenuitvoerlegging van de straf (artikel 40a, derde en vierde lid, van de Regeling). Evenmin heeft de Staatssecretaris gemotiveerd waarom er gevaar bestaat voor ernstige verstoring van de openbare orde of het plegen van strafbare feiten dan wel maatschappelijke onrust als bedoeld in artikel 4, onder b en i van de Regeling. Bij de stukken ontbreekt informatie waaruit dit gevaar zou kunnen blijken. De omstandigheid dat er tussen Duitsland en Nederland geen grenscontrole bestaat, kan klager niet worden tegengeworpen, tenzij er aanwijzingen zouden zijn dat klager zal trachten terug te keren naar Nederland. Dit blijkt echter niet uit de stukken.

Gelet op het vorenstaande kan de bestreden beslissing wegens een motiveringsgebrek niet in stand blijven. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De beslissing van de Staatssecretaris zal worden vernietigd en de Staatssecretaris zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak en binnen een termijn van een week na ontvangst van deze uitspraak. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

16/1513/TA

Datum uitspraak:

23 augustus 2016

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Bos, drs. W.A.Th.
Korvinus, mr. C.F.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC Veldzicht te
Balkbrug

Trefwoorden:

Schade; Vervoer; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Circulaire vrachtovervoer en
aansprakelijkheid bij schade (31 oktober
2014, kenmerk: 578934)

Samenvatting

Niet aannemelijk dat ontvangende
inrichting voor ontvangst heeft
getekend. Enkele feit dat deze
inrichting klager een terug te betalen
voorschot heeft gegeven voor tijdens
transport ontstane schade aan zijn
spullen, betekent niet dat die inrichting
aansprakelijkheid heeft erkend.
Verzendende inrichting is aansprakelijk.
Beroep gegrond, geen tegemoetkoming,
opdracht verzendende inrichting ervoor
te zorgen dat situatie wordt opgelost.

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat tijdens een door DV&O
uitgevoerd transport van klagers
eigendommen van Veldzicht naar de

Oostvaarderskliniek (in ieder geval)
klagers koelkast, televisie, dvd-speler
en geluidsboxen beschadigd zijn
gemaakt.

De circulaire vrachtovervoer en
aansprakelijkheid bij schade van 31
oktober 2014 (kenmerk 578934) luidt –
voor zover hier van belang – als volgt:
“In het geval dat tijdens of rondom
het transport van eigendommen
van ingeslotenen schade aan deze
eigendommen ontstaat of eigendommen
worden vermist, geldt dat de
verzendende inrichting in beginsel
hiervoor aansprakelijk is. Pas als de
ontvangende inrichting voor ontvangst
van de eigendommen heeft getekend,
gaat deze aansprakelijkheid over op de
ontvangende inrichting [...]. Blijkt dat
de DV&O/vrachtdienst aansprakelijk is
voor de geconstateerde schade, dan
zal de op grond van voorgaande regel
aansprakelijke inrichting een eventuele
claim eerst zelf afhandelen en de
overeengekomen schadevergoeding aan
de klager betalen. Vervolgens verhaalt
de betreffende inrichting de uitgekeerde
schadevergoeding op de DV&O/
vrachtdienst.”

Het is niet duidelijk geworden of in
de Oostvaarderskliniek al dan niet is
getekend voor ontvangst van klagers
(beschadigde) eigendommen. In
ieder geval ontbreekt in het dossier
een document waaruit blijkt dat de
Oostvaarderskliniek heeft getekend
voor ontvangst van de (beschadigde)
eigendommen van klager. Gelet
hierop en op de niet weersproken
mededeling van klager ter zitting dat
bij binnenkomst van zijn eigendommen
in de Oostvaarderskliniek duidelijk

zichtbaar was dat de genoemde voorwerpen (die alle op één pallet stonden) waren beschadigd, acht de beroepscommissie niet aannemelijk dat de Oostvaarderskliniek heeft getekend voor ontvangst van klagers eigendommen. Voorts is de beroepscommissie, anders dan de beklagcommissie, van oordeel dat uit de omstandigheid dat de Oostvaarderskliniek aan klager een bedrag van € 1078,= ter beschikking heeft gesteld niet kan worden afgeleid dat de Oostvaarderskliniek aansprakelijkheid voor klagers schade heeft erkend. Immers, een uitdrukkelijke erkenning van die aansprakelijkheid door de Oostvaarderskliniek bevindt zich niet bij de stukken en niet weersproken is klagers stelling dat de Oostvaarderskliniek dit bedrag als voorschot aan klager ter beschikking heeft gesteld en dat is afgesproken dat klager dit bedrag bij het (eventueel) ontvangen van een schadevergoeding zal terugbetalen aan de Oostvaarderskliniek. Bij deze stand van zaken en gezien het in de circulaire neergelegde uitgangspunt dient Veldzicht als de aansprakelijke inrichting te worden aangemerkt. De omstandigheid dat Veldzicht klagers eigendommen naar behoren heeft verpakt en dat Veldzicht geen verwijt kan worden gemaakt van de schade aan die eigendommen, doet aan de aansprakelijkheid van Veldzicht niet af.

Gezien het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren.

Ter beoordeling staat vervolgens of klager een tegemoetkoming toekomt. Klager heeft verzocht om vergoeding van de door hem geleden schade. Uitgangspunt is dat een tegemoetkoming is bedoeld voor door een verpleegde ondervonden ongemak. In geval sprake is van schade en indien die schade eenvoudig is te begroten, kunnen schadevergoedingsaspecten worden betrokken bij het bepalen van de hoogte van de tegemoetkoming. Vast staat dat klager schade heeft geleden. Klager heeft zijn schade zelf begroot op € 3.799,=. Nog daargelaten dat klager zijn schadeberekening niet heeft gespecificeerd en niet met toetsbare financiële gegevens heeft onderbouwd, is onvoldoende duidelijk geworden in welke staat de koelkast, televisie, dvd-speler en geluidsboxen verkeerden bij binnenkomst in de Oostvaarderskliniek en of reparatie van (één of meer van) deze voorwerpen al dan niet nog mogelijk was. Gezien het vorenstaande is de hoogte van klagers schade voor de beroepscommissie niet eenvoudig te begroten. De beroepscommissie zal klager daarom geen tegemoetkoming toekennen, maar het hoofd van Veldzicht opdragen ervoor zorg te dragen dat de ontstane situatie, in samenspraak met klager, (eventueel financieel) wordt opgelost.

Zaaknummer:

16/1530/TA

Datum uitspraak:

25 juli 2016

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Bos, drs. W.A.Th.
Niederer, mr. J.M.L.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij FPC
Van der Hoevenkliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Bezoek; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 37 lid 1, art. 56 lid 1 aanhef en onder c

Samenvatting

Het niet op bezoek mogen komen van klagers zus en partner op de tijdstippen waarop klager dit wenste, zijn voor beklag vatbare beslissingen. Geen sprake van schending van recht op bezoek, beroep ongegrond, bevestiging uitspraak beklagrechter met wijziging van gronden.

Rechtsoverwegingen:

Tegen een beslissing die een beperking inhoudt van het contact met de buitenwereld staat beklag open als vermeld in artikel 56, eerste lid aanhef en onder c, Bvt. De beklagrechter heeft geoordeeld dat klager kan worden ontvangen in het beklag als vermeld onder a. en b., omdat klager klaagt over een vermeende schending van zijn recht op bezoek. De beklagrechter heeft verder geoordeeld dat geen sprake is van een beslissing tot weigering van bezoek of een beslissing die een beperking inhoudt van klagers recht op bezoek en het beklag op die grond ongegrond verklaard.

Naar het oordeel van de beroepscommissie is, anders dan de beklagrechter heeft geoordeeld, ten aanzien van het beklag als vermeld onder a. en b. wel sprake van beslissingen nu klager klaagt over het feit dat zijn zus en zijn partner niet op bezoek mochten komen op de momenten dat hij dit wenste. Nu genoemde beslissingen kunnen worden aangemerkt als beslissingen bedoeld in artikel 56, eerste lid aanhef en onder c, Bvt, kan klager op deze grond dan ook worden ontvangen in het beklag als vermeld onder a. en b. De beklagrechter heeft klager terecht ontvankelijk verklaard in het beklag als vermeld onder a. en b., wat er zij van de daartoe gegeven motivering.

Inhoudelijk overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit artikel 37, eerste lid, Bvt volgt dat klager het recht heeft om ten minste een uur per week bezoek te ontvangen. De omstandigheid dat klagers zus en partner rond de feestdagen niet konden komen op de tijdstippen waarop klager dit wenste, maakt niet dat sprake is van een schending van voormeld recht. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

16/0756/TA en 16/0772/TA

Datum uitspraak:

14 juli 2016

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Korvinus, mr. C.F.

Wouda, drs. J.E.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC Van der Hoeven
Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel;
Ontvankelijkheid materieel; Telefoon

Artikelen:

Bvt art. 38, 56

Samenvatting

a Beslissing niet mogen bellen met broer omdat opgegeven telefoonnummer niet geverifieerd kon worden is niet onredelijk. c Niet screenen en op netwerklijst plaatsen van bepaald persoon onredelijk omdat inrichting geen contact met die persoon zelf heeft opgenomen. d Niet voldoen aan klagers verzoek telefoonnummer van gescreend persoon te verifiëren is niet gemotiveerde beslissing die onredelijk is. Klager ontvankelijk in klachten, a ongegrond, c en d gegrond en wat betreft d opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder a. overweegt de beroepscommissie als volgt. Vast staat dat klagers broer een gescreend contact is en dat klager de inrichting heeft verzocht om zijn broer op een ander, nog niet in de inrichting bekend, telefoonnummer te mogen bellen. De beroepscommissie neemt voorts als vaststaand aan dat de inrichting het door klager opgegeven telefoonnummer meerdere keren ter verificatie heeft gebeld, maar dat geen contact op dat

telefoonnummer tot stand is gekomen. Om deze reden heeft de inrichting klager niet toegestaan om naar dit telefoonnummer te bellen, waardoor klager van 14 tot en met 17 september 2015 geen telefonisch contact heeft kunnen hebben met zijn broer.

Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat klagers klacht is gericht tegen een beslissing van het hoofd van de inrichting welke een vermeende beperking inhoudt van klagers recht als neergelegd in artikel 38, eerste lid, Bvt. Gelet hierop en op het bepaalde in artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, Bvt zal de beroepscommissie de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog ontvankelijk verklaren in zijn beklag.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de huisregels vindt contact met personen buiten de inrichting alleen dan zonder toezicht plaats als de persoon waarmee de verpleegde contact wil hebben gescreend is. Namens het hoofd van de inrichting is in beklag en beroep meegedeeld dat indien een reeds gescreend contact een nieuw telefoonnummer heeft, de verpleegde dit nummer mag bellen, mits het behandelend team de identiteit van de persoon kan vaststellen ter verificatie. Uitgangspunt is voorts, zo is ter zitting gebleken, dat verificatie plaatsvindt door contact op te nemen met de gescreende persoon op het opgegeven telefoonnummer. Er wordt dus niet volstaan – en dit acht de beroepscommissie begrijpelijk – met het opzoeken van een telefoonnummer

in de telefoongids. Nu in dit geval geen contact met klagers broer op het door klager opgegeven telefoonnummer tot stand is gekomen, kon niet op de gebruikelijke wijze worden geverifieerd of het opgegeven telefoonnummer inderdaad een telefoonnummer van klagers broer was. Bij deze stand van zaken kan de beslissing om klager niet naar het opgegeven telefoonnummer (van zijn broer) te laten bellen niet onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beklag zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie als volgt. Klager heeft in zijn klaagschrift in algemene zin gesteld dat hij wordt belemmerd in zijn telefonisch contact met zijn advocaat. Hoewel daartoe in de gelegenheid gesteld, heeft klager in beklag noch in beroep toegelicht tegen welke concrete beslissing van het hoofd van de inrichting zijn beklag is gericht. Gelet hierop kan niet wordt vastgesteld dat het beklag tijdig is ingediend en is gericht tegen een voor beklag vatbare beslissing van het hoofd van de inrichting. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie met wijziging van de gronden bevestigen.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder c. overweegt de beroepscommissie als volgt. Vast staat dat klager heeft verzocht om een patiënt die op de resocialisatieafdeling van de Pompestichting verblijft te screenen en op zijn netwerklijst te plaatsen. De beroepscommissie neemt

voorts als vaststaand aan dat vanuit de inrichting contact is opgenomen met de maatschappelijk werker van de Pompestichting en dat die te kennen heeft gegeven dat de desbetreffende patiënt niet heeft aangegeven contact met klager te willen. Nu contact alleen wordt toegestaan indien de wens om contact wederzijds is, heeft de inrichting de desbetreffende patiënt niet gescreend en niet op klagers netwerklijst geplaatst, waardoor klager geen telefonisch contact heeft kunnen hebben met deze persoon.

Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat klagers klacht is gericht tegen een beslissing van het hoofd van de inrichting die een vermeende beperking inhoudt van klagers recht als neergelegd in artikel 38, eerste lid, Bvt. Gelet hierop en op het bepaalde in artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, Bvt zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog ontvankelijk verklaren in zijn beklag.

Ter zitting is namens het hoofd van de inrichting verklaard dat uitgangspunt is dat de maatschappelijk werker actief contact opneemt met de persoon die gescreend moet worden. In dit geval heeft de maatschappelijk werker evenwel geen rechtstreeks contact gehad met de desbetreffende patiënt zelf, maar is volstaan met het opnemen van contact met en het doen van navraag bij de maatschappelijk werker in de Pompestichting. Niet gebleken is dat het voor de inrichting onmogelijk was om met de desbetreffende patiënt

zelf in contact te komen. De inrichting heeft dus niet voldaan aan haar eigen screeningsprocedure. Hierdoor is onvoldoende onderzocht of de desbetreffende medepatiënt de wens had om telefonisch contact met klager te onderhouden. Tegen deze achtergrond bezien kan de beslissing om de desbetreffende patiënt niet te screenen en/of op klagers netwerklijst te plaatsen niet als redelijk en billijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal derhalve het beklag gegrond verklaren. De beroepscommissie zal voorts de bestreden beslissing vernietigen en het hoofd van de inrichting opdragen om binnen een termijn van twee weken na ontvangst van deze uitspraak en met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing nog ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie geen aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag als vermeld onder d. overweegt de beroepscommissie als volgt. Hoewel de inrichting anders beweert, acht de beroepscommissie gezien klagers consequente en onderbouwde stellingname aannemelijk dat klager aan de inrichting heeft verzocht om een nog niet bekend telefoonnummer van een reeds gescreend contact – een patiënt wiens tbs voorwaardelijk is beëindigd – te verifiëren. Vast staat dat dit niet is gebeurd, waardoor klager geen telefonisch contact heeft kunnen hebben met deze persoon.

Gezien het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat

klagers klacht is gericht tegen een beslissing (dan wel weigering daartoe) van het hoofd van de inrichting die een vermeende beperking inhoudt van klagers recht als neergelegd in artikel 38, eerste lid, Bvt. Gelet hierop en op het bepaalde in artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, Bvt (juncto artikel 56, vijfde lid, Bvt) zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog ontvankelijk verklaren in zijn beklag.

Namens het hoofd van de inrichting zijn geen redenen aangevoerd die de beslissing om niet te voldoen aan klagers verzoek kunnen rechtvaardigen. De beroepscommissie zal het beklag dan ook gegrond verklaren. De beroepscommissie zal voorts de bestreden beslissing vernietigen en het hoofd van de inrichting opdragen om binnen een termijn van twee weken na ontvangst van deze uitspraak en met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing nog ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie geen aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:

16/0874/TA

Datum uitspraak:

29 juni 2016

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.

Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Telefoon; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 38, eerste en vierde lid, 56 lid 1
aanhef en onder e.

Samenvatting

Klager kon alleen in beluimte met deur op kier of telefoon in keuken bellen met zijn moeder. Onvoldoende privacy. Beroep gegrond, beklag alsnog gegrond. Geen tegemoetkoming. Alleen bellen door tussenkomst personeel niet vatbaar voor beklag; in zoverre alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

a.
Klagers klacht heeft betrekking op algemeen, voor alle op zijn afdeling verblijvende verpleegden geldend, beleid. Over algemeen beleid kan niet worden geklaagd, tenzij dit beleid in strijd is met wet- of regelgeving van hogere orde. Van strijd met hogere wet- of regelgeving is naar het oordeel van de beroepscommissie niet gebleken. Hierbij heeft de beroepscommissie in aanmerking genomen dat het recht op grond van artikel 38, eerste dan wel vierde lid, Bvt niet inhoudt dat een verpleegde op alle momenten van de dag moet kunnen beschikken over een telefoon en dat niet aannemelijk is dat klager continu niet in de gelegenheid is geweest te bellen met zijn raadvrouw dan wel met niet-geprivilegieerde contacten. Klager zal dan ook alsnog

niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag onder a.

b.

De beroepscommissie overweegt dat het beklag een (vermeende) schending van het recht van klager te telefoneren betreft. Gelet op het bepaalde in artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, Bvt kan klager in het beklag worden ontvangen

Voor zover de klacht ziet op het telefoneren met klagers raadvrouw overweegt de beroepscommissie als volgt. Ingevolge artikel 38, vierde lid, Bvt wordt op gesprekken met geprivilegieerde personen of instanties geen ander toezicht uitgeoefend dan noodzakelijk is om de identiteit van de persoon of instantie met wie de verpleegde een telefoongesprek voert of wenst te voeren vast te stellen. Gelet op hetgeen onder a. is overwogen is klager in voldoende mate in de gelegenheid geweest met zijn raadvrouw in de afgesloten beluimte te telefoneren. Van schending van artikel 38, vierde lid, van de Bvt is dan ook geen sprake. Het beroep zal in zoverre ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal worden bevestigd.

Voor zover de klacht ziet op het telefoneren van klager met zijn moeder overweegt de beroepscommissie als volgt. Ingevolge artikel 38, eerste lid, van de Bvt heeft een verpleegde recht om een of meer telefoongesprekken te voeren met personen buiten de inrichting. De beroepscommissie acht van belang dat verpleegden van dit recht om te telefoneren gebruik kunnen maken op een wijze waarbij hun recht

op privacy in voldoende mate wordt gewaarborgd. Vast is komen te staan dat klager met zijn moeder in de keuken of in de belruimte kon bellen, waarbij de deur van de belruimte op een kier diende te staan. Onweersproken is dat de belruimte uitkomt op de gang van de afdeling en dat in de keuken frequent medeverpleegden en personeelsleden aanwezig waren. De beroepscommissie acht dit een onwenselijke situatie en is van oordeel dat sprake is van schending van klagers rechts op privacy. Het beroep zal derhalve in zoverre gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet geen aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

16/1723/JA

Datum uitspraak:

25 juli 2016

Beroepscommissie:

Iedema, mr. M.

Mulder, mw.mr.drs. L.C.

Mulders, M.J.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissiealleensprekende beklagrechtster bij de justitiële jeugdinrichting (j.j.i.) Den Hey-Acker te Breda

Trefwoorden:

Verlof ; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bjj art. 30, 65

Reglement justitiële jeugdinrichtingen art. 31

Samenvatting

Enkel incidenteel verlof onder voorwaarden is beperking van verlof en vatbaar voor beklag en niet onredelijk. Klager is recent verlofafspraak niet nagekomen, verlofstatus hierdoor bevroren, ernstige impasse in behandeling. Beroep ongegrond, bevestigt uitspraak beklagrechtster deels wijziging en aanvulling gronden.

Rechtsoverwegingen:

Uit artikel 65, eerste lid aanhef en onder g, van de Bjj volgt dat beklag kan worden ingediend ten aanzien van een jegens klager door of namens de directeur genomen beslissing betreffende een beperking van verlof als bedoeld in artikel 30, derde lid, van de Bjj, inhoudende dat de directeur bijzondere voorwaarden, het gedrag van de jeugdige betreffende, aan het verlof kan verbinden.

Aan klager is incidenteel verlof verleend om de crematie van zijn oom bij te wonen onder de voorwaarden dat handboeien en een broekstok bij klager zouden worden aangebracht en dat hij door DV&O zou worden begeleid.

Naar het oordeel van de beroepscommissie kunnen deze aan het verlof verbonden voorwaarden worden aangemerkt als een beperking van verlof in de zin van artikel 65, eerste lid aanhef en onder g, Bjj en zal zij klager ontvangen in het beklag.

Klagers verlofstatus is op 31 december 2015 bevroren omdat hij zich niet aan alle verlofafspraken heeft gehouden.

Vervolgens heeft hij in verband met het overlijden van zijn oom om incidenteel verlof gevraagd om diens crematie op 26 januari 2016 bij te kunnen wonen.

Uit artikel 31 van het Reglement justitiële jeugdinrichtingen volgt dat de directeur bij de beoordeling van een te verlenen verlof het belang van de jeugdige afweegt tegen de risico's voor de continuïteit van de tenuitvoerlegging en voor de maatschappelijke orde en veiligheid. Het verlof kan slechts worden verleend indien de eventuele risico's aanvaardbaar worden geacht. Bij de inschatting van de risico's betreft de directeur in ieder geval onder meer de relevante ervaringen bij eerder genoten verloven. De directeur kan bepalen dat het verlof zal plaatsvinden onder begeleiding of bewaking.

Gelet op het feit dat klager recent een verlofafspraak niet was nagekomen, hetgeen door hem niet is betwist, zijn verlofstatus hierdoor is bevroren en er zoals volgt uit de reactie van de directeur op het beklag sprake was van een ernstige impasse in klagers behandeling, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing om klager enkel incidenteel verlof te verlenen voor het bijwonen van de crematie onder de voorwaarden van het dragen van handboeien en een broekstok en onder begeleiding van DV&O niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Daarbij komt dat klager bij leven van zijn oom onder begeleiding en voorwaarden van DV&O afscheid heeft

kunnen nemen en dat hem het aanbod is gedaan om na het overlijden opnieuw onder begeleiding en voorwaarden van DV&O afscheid te nemen, van welke mogelijkheid klager geen gebruik heeft gemaakt.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechtter. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagrechtter zal worden bevestigd met deels wijziging en aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:

15/4343/JA en 16/0969/JA

Datum uitspraak:

30 juni 2016

Beroepscommissie:

Pauw Gerlings-Döhrn, mr. S.B. de Boer, J.G.J. de Lucas, mr. E. Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Mededelingsplicht; Voorwerpen op cel; Ontvankelijkheid materieel; Informatieplicht ; Bewegingsvrijheid binnen de inrichting; Telefoon; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bjj art. 23, 49, 50, 61, 62, 65, 73

Samenvatting

Telefoon in beslag en in bewaring

genomen. Geen ontvangstbevestiging afgegeven, beroep in zoverre gegrond. Bjj stelt niet eis dat jeugdige eigenaar is van in beslag genomen zaak. Opdracht aan directeur om telefoon over te dragen aan huidige inrichting van verblijf. Geen tegemoetkoming. Beslissing tot tijdelijke overplaatsing is beslissing van directeur en niet van selectiefunctionaris. Geen beschikking uitgereikt. Klager ontvankelijk, beklag gegrond, tegemoetkoming € 10,=. In mededeling beslissing uitsluiting van activiteiten is niet aangegeven of sprake is van een ordemaatregel of disciplinaire straf. Beklag gegrond, tegemoetkoming € 10,=. Beslissing verlenging kamerprogramma niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van onderdeel a. overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit artikel 27, eerste lid, van de Bjj volgt dat de beslissing tot tijdelijke overplaatsing een bevoegdheid van de directeur is en niet van de selectiefunctionaris. Op grond van artikel 65, eerste lid, sub f, van de Bjj is sprake van een beslissing waartegen beklag openstaat. De beroepscommissie acht klager derhalve ontvankelijk in zijn beklag.

Conform artikel 61, eerste lid, sub f, van de Bjj jo. artikel 62, eerste lid, van de Bjj dient van de beslissing tot tijdelijke overplaatsing aan de jeugdige onverwijld schriftelijk mededeling worden gedaan. Klager stelt dat aan hem geen beschikking is uitgereikt, hetgeen door de directeur niet is weersproken. Uit de onderliggende stukken blijkt ook niet van een dergelijke beschikking. De beroepscommissie zal daarom het

beklag gegrond verklaren. Zij zal aan klager een tegemoetkoming toekennen.

Ten aanzien van de onderdelen b. en c. overweegt de beroepscommissie als volgt.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van de onderdelen d. en g. overweegt de beroepscommissie als volgt.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Zowel het aangepaste programma per 7 april 2015 als het aangepaste programma per 15 april 2015 (de verlenging van het kamerprogramma) zijn op papier gezet en aan klager uitgereikt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van onderdeel e. overweegt de beroepscommissie als volgt. Uit het klaagschrift maakt de beroepscommissie op dat het beklag is gericht tegen de beslissing tot uitsluiting van activiteiten gedurende 48 uren en niet tegen de tijdelijke kamerplaatsing in verband met een noodsituatie. De beroepscommissie gaat derhalve voorbij aan het verweer van de directeur met betrekking tot klagers niet-ontvankelijkheid. Nu de beklagcommissie geen oordeel heeft gegeven over dit beklagonderdeel, zal de beroepscommissie dit onderdeel wegens proceseconomische redenen in eerste en enige aanleg afdoen.

Uit artikel 61, eerste lid, van de Bjj jo. artikel 62, eerste lid, van de Bjj volgt dat de directeur de jeugdige van de beslissing tot uitsluiting van activiteiten onverwijld schriftelijk mededeling doet. In de betreffende schriftelijke mededeling is aangegeven dat klager voor twee dagen is uitgesloten van activiteiten, maar niet is aangegeven of dit een disciplinaire straf (artikel 55, eerste lid, onder c, van de Bjj) of een ordemaatregel (artikel 24, eerste lid, van de Bjj) betreft. De beroepscommissie verwijst hierbij naar RSJ 11 februari 2016, 15/3695/JA en 15/3725/JA. Om die reden zal de beroepscommissie het beklag gegrond verklaren. Zij zal aan klager een tegemoetkoming toekennen.

Ten aanzien van onderdeel f. overweegt de beroepscommissie als volgt. Op 7 april 2015 is aan klager een aangepast programma opgelegd. Uit het verweer van de directeur volgt dat het programma conform artikel 23, derde lid, onder a, van de Bjj in het kader van klagers geestelijke en lichamelijke ontwikkeling noodzakelijk werd geacht omdat het klager vanuit zijn problematiek niet lukte zonder spanningen en incidenten mee te draaien met het reguliere dagprogramma. Verlenging van het programma werd noodzakelijk geacht omdat het klager niet lukte de afspraken na te komen en voorts omdat dezelfde gronden nog steeds van toepassing waren. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan de beslissing tot verlenging van het kamerprogramma niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie

zal derhalve het beroep ongegrond verklaren.

Ten aanzien van onderdeel h. overweegt de beroepscommissie als volgt. In artikel 50, vijfde lid, van de Bjj is het volgende bepaald: "De directeur is bevoegd voorwerpen die verboden zijn dan wel ten aanzien waarvan geen toestemming is verleend, ingevolge het eerste onderscheidenlijk het tweede lid, in beslag te nemen. Hij draagt zorg dat deze voorwerpen hetzij onder afgifte van een bewijs van ontvangst ten behoeve van de jeugdige op diens kosten worden bewaard, hetzij met toestemming van de jeugdige worden vernietigd, hetzij aan een opsporingsambtenaar ter hand worden gesteld met het oog op de voorkoming of de opsporing van strafbare feiten."

Vaststaat dat op 5 april 2015 bij klager een mobiele telefoon is aangetroffen en deze in beslag is genomen, omdat het bezit daarvan binnen de inrichting niet is toegestaan. Deze beslissing acht de beroepscommissie niet onredelijk of onbillijk. Uit het verhandelde ter zitting maakt de beroepscommissie op dat de telefoon vervolgens in bewaring is genomen. Klager heeft gesteld dat hij geen ontvangstbevestiging heeft ontvangen, hetgeen de directeur niet heeft weersproken. Nu de jeugdige evenmin toestemming tot vernietiging heeft gegeven, noch de telefoon aan een opsporingsambtenaar ter hand is gesteld, heeft de directeur hierdoor in strijd met de wet gehandeld en dient het beroep reeds op die grond gegrond te worden verklaard.

Uit het verhandelde ter zitting

is gebleken dat klager bij zijn overplaatsing de telefoon niet heeft meegekregen, omdat hij niet heeft aangetoond dat de telefoon van hem is. De beroepscommissie stelt voorop dat bij twijfel daaraan het op de weg van de inrichting had gelegen om de telefoon aan de politie te overhandigen zodat deze nader onderzocht kon worden. Los daarvan wordt in artikel 50 van de Bjj niet de eis gesteld dat de jeugdige het eigendom heeft van de in beslag genomen zaak. Hoewel klager niet middels een aankoopbewijs heeft aangetoond dat hij de eigenaar is van de telefoon, is de telefoon in beslag genomen terwijl klager deze in zijn bezit had. Ook indien de jeugdige bezitter niet-eigenaar is of de zaak houdt voor een ander, dient de telefoon naar het oordeel van de beroepscommissie bij klagers overplaatsing of vrijlating overgedragen te worden aan de nieuwe inrichting dan wel teruggegeven te worden (tenzij deze met toestemming van de jeugdige is vernietigd of aan een opsporingsambtenaar ter hand is gesteld). De beroepscommissie draagt derhalve de directeur op om de telefoon over te dragen aan de j.j.i. De Hartelborgt, alwaar de telefoon in bewaring kan worden genomen voor klager (tegen afgifte van een ontvangstbewijs door de inrichting) of alsnog aan de politie kan worden overgedragen voor nader onderzoek. Gelet daarop acht zij geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.